

РЕШЕНИЕ

№ 2929

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **158** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на П. И. М., М. Г. Н. - А. и Дружество по Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) „Частни съдебни изпълнители М. - А.“ (Д.) против решения № 1 и № 2 по протокол № 262/19.12.2023 г. на Съвета на К. на частните съдебни изпълнители (СКЧСИ). С оспорените решения основание чл. 59, ал. 1, т. 8 от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) и чл. 30, т. 6 от Устава на К. на частните съдебни изпълнители (КЧСИ), е прието незабавно да се заличи от регистъра по чл. 4 ЗЧСИ вписването на помощник – ЧСИ (ПЧСИ) З. И. И. при ЧСИ П. М., както и незабавно да се заличи от регистъра по чл. 4 ЗЧСИ вписването на Д. „Частни съдебни изпълнители М. - А.“. Навеждат доводи за нищожност на обжалваните решения, както и за нарушение на материалния и процесуалния закон при издаването им. Ответникът, чрез процесуалните си представители, оспорва жалбата като недопустима. Заинтересованата страна (ЗС) З. И. И. чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.
След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът, в настоящия състав, приема следното от фактическа и правна страна.
Производството по издаване на процесните решения е инициатирано по искане на председателя на КЧСИ от 15.12.2023г. (л.129 от делото) за провеждане на извънредно заседание по въпроси от особено значение за работата на КЧСИ. Същото се явява като продължение на обсъждането по предходно заседание на СКЧСИ, проведено на

13.12.2023 г., чиито решения са обективирани в протокол № 261/13.12.2023 г. (л.108-109). Видно от изложението в последния, след обстойна дискусия и изслушване на мненията/ становищата на присъстващите, СКЧСИ е приел за неприемливо създаването на дружества по чл. 30 ЗЧСИ между ЧСИ от несъседни съдебни райони, както и овластяването на един помощник - ЧСИ в повече от един съдебни райони. Тези решения са били преценени като нуждаещи се от допълнително обсъждане, видно от изразените становища на членовете на съвета (л.128-132)

Установява се от представените по делото писмени доказателства, че между жалбоподателите П. И. М., ЧСИ с район на действие района на Софийски градски съд (СГС) и М. Г. Н. - А., ЧСИ с район на действие района на Окръжен съд (ОС) – П., на 30.10.2023 г. е сключен договор за учредяване на гражданско дружество по смисъла на чл. 357 – 364 ЗЗД, във вр. с чл. 30 ЗЧСИ. На 01.11.2023г. посоченото Д. било вписано в регистъра по чл. 4 ЗЧСИ. На 01.12.2023 г. ЧСИ А. сключила договор със З. И. И., с който я овластява с правомощията на помощник – ЧСИ в нейния район на действие. С договор от 05.12.2023 г. ЧСИ М. е сключил договор със същото лице, с който овластява ЗС З. И. с правомощията на помощник – ЧСИ и в неговия район на действие. След проведено обсъждане от членовете на Съвета на КЧСИ относно редовността на посочените по-горе вписвания, на 19.12.2023 г. били взети процесните решения за незабавното заличаване от регистъра по чл. 4 ЗЧСИ на вписването на ПЧСИ З. И. при ЧСИ П. М., представляващо второ по ред вписване на същия ПЧСИ в друг съдебен район, както и незабавно да се заличи от регистъра по чл. 4 ЗЧСИ вписването на жалбоподателя - Д.. Посочва се в мотивите по т.1 от представения протокол № 262/19.12.2023г., че казусът е прецедент, тъй като за първи път е налице сдружаване между ЧСИ от географски несъседни съдебни райони, както и за първи път се овластява един и същ действащ ПЧСИ от различни ЧСИ с различен район на действие. Прието е, че жалбоподателите са направили опит за заобикаляне на закона, което само по себе си е закононарушение. В мотивите на СКЧСИ е изложено становище, че сдружаването на ЧСИ от различни съдебни райони, които не са съседни, води до заобикаляне изискванията за местна компетентност на съответния ЧСИ, още повече при назначаването на един и същ ПЧСИ, който в случая да извършва едновременно изпълнителни действия на територията на СГС и на ОС Пазарджик и при нарушаване изискванията на чл. 37 ЗЧСИ. Освен това, съветът намерил, че не могат да бъдат изпълнени и изискванията на чл. 30 ЗЧСИ за поддържане на общ архив по смисъла на чл. 22 от закона, тъй като всеки един от съдружниците следва да поддържа архива си на територията на съответния окръжен съд, в района на който изпълнява възложените му правомощия. По тези съображения СКЧСИ приел процесните решения след проведено гласуване съответно първото – единодушно, второто - с мнозинство 8 против 2 гласа. В преписката са приложени Уставът на К. на ЧСИ, Правила за работа на СКЧСИ и Технически правила към тях.

Съдът в настоящия състав не споделя становището, изразено от страна на ответника за недопустимост на жалбата. Според чл. 21 АПК индивидуален административен акт е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт.

К. на ЧСИ е професионална организация с призната правосубектност на юридическо лице (чл. 3 ЗЧСИ). Органи на камарата са общото събрание, Съветът на камарата (СКЧСИ), контролният съвет и дисциплинарната комисия (чл. 3 ал. 3), като председателят на Съвета на камарата представлява последната (чл. 45 ЗЧСИ). В чл. 59, ал. 1 ЗЧСИ е уредена компетентността на Съвета на К., между които в т. 8 е да решава всички въпроси, които по закона и устава не са от компетентността на друг орган. Следователно, Съветът на К. на ЧСИ е колективен орган, администриращ системата на принудителното изпълнение като публична функция, макар и възложено на частни съдебни изпълнители, които по силата на законовата делегация от държавата по чл. 2, ал. 1 ЗЧСИ извършват принудителното изпълнение на частни притезания, тоест въпреки, че не са държавни органи, упражняват държавна власт по делегация. Ето защо, СКЧСИ е овластен да осъществява публични функции при изпълнение правомощията си по чл. 59 ЗЧСИ, поради което и актовете, с които се произнася, са административни актове по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК.

Въпреки липсата на изрична законова уредба на правото да се обжалват актовете на СКЧСИ, то по арг. от чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон, и разпоредбата на чл. 147, ал. 1 АПК, в която е заложен този конституционен принцип, съдът в настоящия състав намира, че за жалбоподателите е налице правен интерес да оспорват процесните решения, тъй като с тях се засяга пряко и непосредствено правната им сфера. За приложението на общата клауза за обжалваемост по чл. 120, ал. 2 от Конституцията не е необходимо законът нарочно да е предвидил възможността за оспорване, напротив – принципът според конституционната норма е, че само изрично посочените със закон актове не могат да се обжалват. След като оспорването на процесните решения не е изключено от ЗЧСИ, при проверката на допустимостта на оспорването им следва да се направи преценка относно вида на правоотношението по заличаване от регистъра по ЗЧСИ, правното положение на приелия акта орган и последиците от волеизявленията. В подкрепа на горния извод е и предвидената в чл. 53, ал. 1 ЗЧСИ възможност решенията на друг орган на К. на ЧСИ, а именно - на Общото събрание, да се обжалват пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от датата на вземане на решението. С оглед възложеното със закон упражняване на публични, държавни функции, които СКЧСИ има при решаване всички въпроси, които по закона и устава не са от компетентността на друг орган (чл. 59, ал. 1, т. 8 ЗЧСИ), следва да се приеме, че отношенията му с жалбоподателите по повод заличаването им от регистъра по чл. 4 ЗЧСИ (като действащо Д. и ПЧСИ), не са равнопоставени. Тези отношения се характеризират с елементи на власт и подчинение, поради което следва да се определят като административноправни и следователно, издаденият акт подлежи на съдебен контрол.

В допълнение следва да се отбележи, че отношенията по повод придобиването на правоспособност на ЧСИ и ПЧСИ са административни. Контролът на държавата върху тази дейност намира израз в правомощията на министъра на правосъдието по насрочване на конкурси за ЧСИ и ПЧСИ, регламентирането на условията и реда за провеждането им, и издаване на заповед за възлагане на правомощия по изпълнението (чл. 9 – 11 ЗЧСИ). В случая заличаването от регистъра е извършено служебно от СКЧСИ. Правила за организацията и воденето на регистъра на чл. 4 ЗЧСИ не са били приети. СКЧСИ упражнява изпълнителни по своя характер правомощия, присъщи на

„административен орган“ при дефиницията на понятието по § 1, т. 1 от Допълнителната разпоредба (ДР) на АПК. С нея като административен орган е определен всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Изброените в чл.59, ал.1 ЗЧСИ правомощия на съвета безпротиворечиво го определят като такъв административен орган, натоварен с дейности по текущо управление и такива с изпълнителен характер.

Обективен белег по чл. 21, ал. 1 АПК за квалификация на обжалвания акт са и произтичащите от него правни последици. В случая решенията за заличаване от регистъра по 4 ЗЧСИ засягат пряко и неблагоприятно жалбоподателите. Действието на заличаването не се ограничава само до деклариране и оповестяване на настъпването на съответния юридически факт. Правната промяна в статуса на ЧСИ П. И. М. и М. Г. Н. - А. да действат като Д., като и ПЧСИ да действат с правомощията на помощник – ЧСИ и в района на действие на ЧСИ М. се поражда от извършеното от СКЧСИ заличаване. Приемането на противното би изключило въобще възможността за контрол с предмет заличаване на вписвания в регистъра по 4 ЗЧСИ, лишавайки заличените от средство за защита, респ. против неправомерни действия, чиито правен резултат е съизмерим с ограничаване на възложените от държавата правомощия по изпълнението.

По изложените съображения съдът в настоящия състав приема, че жалбата е допустима като подадена в законоустановения за това срок от лица, които имат правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

Съгласно чл. 2, ал. 4 ЗЧСИ районът на действие на частния съдебен изпълнител съвпада с района на съответния окръжен съд. Броят на ЧСИ в съответния район се определя в съответствие с чл. 8 ЗЧСИ, а възлагането на правомощия на ЧСИ като такъв се извършва след конкурс и то за един, определен в заповедта за възлагане на правомощията район. Съгласно чл. 36, ал. 1 ЗЧСИ, частният съдебен изпълнител може да овласти един или повече помощник-частни съдебни изпълнители, които отговарят на изискванията по закон и успешно са положили изпит. Помощник-частният съдебен изпълнител може да извършва съгласно указанията на частния съдебен изпълнител всички действия от неговата компетентност. Отношенията между частен съдебен изпълнител и помощник-частен съдебен изпълнител се уреждат с договор. Помощник-частният съдебен изпълнител използва служебния архив и печата на частния съдебен изпълнител, като прибавя към подписа си допълнението „помощник“ (чл. 37, ал. 1 и 2 ЗЧСИ).

Съгласно чл. 30 ЗЧСИ частните съдебни изпълнители да могат да се сдружават и действат съвместно при условията на гражданско дружество съгласно чл. 357 - 364 от Закона за задълженията и договорите, като е предвидено в тези случаи те да водят освен самостоятелни архиви и общ архив и общо счетоводство. Когато частните съдебни изпълнители действат съвместно при условията на гражданско дружество, всеки от тях отговаря солидарно за действията на другите в общата работа. Ограничения относно сдружаването не са посочени нито в ЗЧСИ, нито в ЗЗД, нито в подзаконов нормативен акт, приет с оглед тяхното приложение.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 4 ЗЧСИ в К. на ЧСИ се създава и води Регистър на частните съдебни изпълнители. В регистъра се вписват частните съдебни изпълнители, помощник-частните съдебни изпълнители и свързаните с тях обстоятелства, предвидени в закона. След сключване на договор за учредяване на гражданско дружество по смисъла на чл. 357 – 364 ЗЗД, във вр. с чл. 30 ЗЧСИ, на

01.11.2023 г. в регистъра по чл. 4 ЗЧСИ било вписано Д. „Частни съдебни изпълнители М. - А.“. В този регистър били вписани и обстоятелствата свързани с овластяването с правомощия от страна на жалбоподателите на помощник ЧСИ З. И.. Около месец след това, чрез процесните решения, вписаните преди това обстоятелства били заличени, с незабавно действие. Процесното заличаване е постановено с мотиви, че за първи път е налице сдружаване между ЧСИ от географски несъседни съдебни райони, както и за първи път се овластява един и същ действащ ПЧСИ от различни ЧСИ с различен район на действие; прието е, че жалбоподателите са направили опит за заобикаляне на закона, което само по себе си е закононарушение (без да се посочват разпоредбите, които са нарушени). Както вписването, така и заличаването са били извършени от един и същи орган в непродължителен период. Този подход на СКЧСИ е в несъответствие основни принципи за последователност и предвидимост, както и за съразмерност, прогласени в чл.13 и чл.6 АПК. Административните органи следва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Направеното заличаване, при условие, че не са посочени никакви разпоредби, ограничаващи правото на сдружаване на ЧСИ от различни несъседни съдебни райони, се явява прекомерна мярка, в противоречие с принципа по чл. 6 АПК. ЗЧСИ не съдържа изрична разпоредба, налагаща ограничение в смисъла на процесните решения, а систематичното му тълкуване в съответствие с чл.46 ат Закона за нормативните актове също налага извод за липса на основание за такова. Видно от приложената в преписката кореспонденция, между част от членовете на К. съществува неформално прието виждане, че е недопустимо сдружаване между ЧСИ от несъседни райони, съответно – договаряне с общ помощник. Законът обаче не разкрива подобна забрана, а не се установява, нито се твърди такава да е била приета с акт на Общото събрание на К., което разполага с правомощие да приема и изменя устава ѝ – чл.50, т.1 ЗЧСИ. Прилагайки такава забрана с оспорените решения, СКЧСИ е превишил пределите на компетентността, възложена му от закона, която е с изцяло изпълнителен, а не нормотворчески характер. Разпоредбата на чл.59, ал.1 т.8 ЗЧСИ не може да бъде тълкувана и прилагана по начин, че СКЧСИ да установява по свой почин ограничения към дейността на ЧСИ, непредвидени от специалния закон и приетия от Общото събрание устав. Посочената разпоредба възлага на съвета да решава всички въпроси, които по закона и устава не са от компетентността на друг орган, но смисълът ѝ е в това, тези решения да са в изпълнение на същия закон и устав. Поради това, процесните решения са нищожни. В допълнение следва да се отбележи и, че дори да се приеме, че за вписването от 01.11.2023г. е била налице пречка, то съобразно чл. 10, т. 5 от Устава на КЧСИ, решението за отмяната е от компетентността на Общото събрание като върховен орган на К..

Съдът в настоящия състав не споделя и виждането, изложено в мотивите към процесните решения, че действията на жалбоподателите представляват заобикаляне на закона. Последното е уредено като самостоятелно основание за нищожност на договорите – чл. 26, ал. 1, пр. второ ЗЗД. Доколкото при противоречието със закона поведението на страните по сделката е в пряко нарушение на повелителна правна норма (каквато в случая липсва), то, за да се осъществи заобикаляне на закона, участниците в сделката следва да съзнават, че целят постигането на забранен или непозволен от закона резултат чрез извършването на една или повече сделки, всяка от които сама по себе си не противоречи на повелителните правила на закона. В този случай

страните извършват тези сделки не за да получат непосредствените, типичните за тях правни резултати, а за да постигнат друга по-нататъшна цел, прякото осъществяване на която би противоречало на закона. Ако се приеме, че сключената при заобикаляне на закона сделка е била поначало позволена (сключването на сделка между частните съдебни изпълнители за сдружаване при условията на гражданско дружество съгласно чл. 357 – 364 ЗЗД и вписването на тази промяна в регистъра по чл. 4 ЗЧСИ), то не може да се приеме в случая, че е установена твърдяната по-далечна цел – заобикаляне на изискванията на ЗЧСИ за местната компетентност на съответния ЧСИ и извършването на изпълнителни действия на територията на два съдебни района едновременно. От представен по делото доклад от извършена в началото на 2024 г. проверка на двамата жалбоподатели не било установено прехвърляне на дела от ЧСИ А. към ЧСИ М. или обратно, в периода след учредяване на съвместното им Д.. Освен това, при проверката било установено, че в периода на съществуване в регистъра на КЧСИ на Д. „Частни съдебни изпълнители М. - А.“, вписаният като ПЧСИ З. И. е подписвала документи само по дела на ЧСИ А.. Съдът в настоящия състав намира и, че такава подмяна на местна компетентност е изначално невъзможна, защото, независимо с колко ЧСИ е сключил договор определен помощник, той всякога упражнява дейността само по овластяване от съответния ЧСИ - чл.36, ал.1 ЗЧСИ, по указания и в пределите на компетентност на същия ЧСИ – чл.37, ал.1 ЗЧСИ и съгласно ал.2 на чл.37 ЗЧСИ; правомощията на помощника съществуват само и доколкото съществуват тези на съответния ЧСИ – чл.38, т.1 и т.3 ЗЧСИ. Следователно, ПЧСИ всякога упражнява правомощията на всеки отделен ЧСИ, а съответно – в териториалните предели на неговата компетентност, и това се отнася поотделно за всеки от ЧСИ, с които помощникът има договор, ако те са повече от един.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорените актове на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че те са нищожни като постановени при превишаване пределите на компетентност от СКЧСИ. Макар и в установената форма и без съществено нарушение на административнопроизводствените правила, решенията са приети в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и съобразно чл. 143, ал. 1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното искане от страна на жалбоподателите за възстановяване на разноски. Видно от представеното преводно нареждане, платена е сума в общ размер 70 лева, представляваща сумата на държавна такса в размер на по 10 лв. за всяко от физическите лица – жалбоподатели и 50 лв. – за Д.. Сумата представлява общо дължимите такси за обжалването на едно решение и поради това, КЧСИ следва да заплати по сметката на съда същата сума, представляваща държавните такси за обжалване на второто решение.

От процесуалните представители на жалбоподателите е поискано възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата за всеки от тях поотделно. Съгласно чл. 38 ал. 2 от същия закон, ответникът заплаща адвокатското възнаграждение на адвоката, като съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери

на адвокатските възнаграждения в приложимата ѝ редакция, минималният размер на възнаграждението е 1000 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОБВЯВА НИЩОЖНОСТТА на решения № 1 и № 2 по протокол № 262/19.12.2023 г. на Съвета на К. на частните съдебни изпълнители.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати на адвокат Т. Г. Т., с личен номер [ЕГН], сумата 1000 (хиляда) лева - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати на О. П. Т., с ЕГН [ЕГН], сумата 1000 (хиляда) лева - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати на Е. П. В. - А., с ЕГН [ЕГН], сумата 1000 (хиляда) лева - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати на П. И. М., с ЕГН [ЕГН], сумата 10 (десет) лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати на М. Г. Н. - А., с ЕГН [ЕГН], сумата 10 (десет) лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати на Дружество по Закона за задълженията и договорите „Частни съдебни изпълнители М. - А.“, с ЕИК[ЕИК], сумата 50 (петдесет) лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА К. на частните съдебни изпълнители да заплати по сметката на Административен съд София град сумата 70 (седемдесет) лева – държавни такси.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: